

PRAEFATIO.

animus vniuersum doctrinarum moralium ambitum definire, sed ea tantum praecepta tradere, quae strictissime iusti iniustiae nomine compellari merentur. Non reprobo, quae virtutis sunt, quae internam mentis animique tranquillitatem stabiliunt atque confirmant; sed quod lege non praecipitur faciendum, vel prohibetur omittendum, id virtus suis praeceptis vel commendat vel reprobat, vel ipsa pietatis atque religionis ratio iubet aut faciendum aut omittendum. Cuius ergo doctrinae suae sunt limites theoreticos obseruandi. Is ergo, qui factum aliquod a nota iniustitiae liberat, propterea non approbat factum, potest enim vel virtutibus contrarium esse, vel ipsis pietatis religionisque regulis minus conuenire, indeque omittendum esse. Et quis vnquam sufficere arbitratur, vt iuste viuat tantum homo, non aequae honeste, imo prouti religio inque DEVM summa pietas, quae primum et
prae-